

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 383. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510511312/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

magtpaaliggende at tale meget tydeligt med Dem min kjæreste; og, som jeg vover at sette det forud, igjen min fortroeligste Ven — Men hvorledes skal og et Brev kunde romme, alle mine Tanker, mine
 5 Ønsker, mine Lidelser — et heelt ulyksaligt Aars Forraad — Mit Hjerte, mit arme Hjerte er saa spændt, af Angst, af Haab, af Væmodighed, af Forventning; af — jeg veed ikke hvad — at det
 10 brister, om det ikke snart finder en kjærlig Barm at udøse sig i — I otte Dage kunde jeg ikke skrive alt dette, som jeg haaber at kunde sige Dem i fire Timer — Jeg veed, jeg føler det, min beste Ven, at min Længsel baade er for dristig, og ubillig — men ved Gud den er ikke ugrundet — og naar De
 15 kunde overse min heele Stilling, saa vel, som jeg, saa vilde De vist tilgive mig min Utaalmodighed og mit Paahæng —

Min arme Pegasus tænker jeg bliver stædig tilsidst — Den dybe sandige Vey som den maae elte
 20 i, gjør at den allerede staaer i et Skum — Den skulde flyve, vil De sige — det sige fleer —

Og ingen seer de tunge Baand,
 Som Skjæbnen med barbarisk Haand,
 Har surret om dens raske Vinger —

25 Ak Ven, i Lænker flyves ey —
 Og forspændt, paa en sandig Vey,
 Er det et modigt Dyr, som springer —

Der har De engang, imod al min Sædvane et Impromptu — Phoebus tilgive mig det — Men jeg
 30 burde give Dem en Prøve af det Trott, som min Stilling gjør mig best skikked til — De seer min beste Ven, at det er ingen Ode-Flugt — Overalt var jeg af min inderste Sjæl tilfreds, at mine Venner vilde tiltroe min Geist lidt mindre Styrke, og
 35 mit Hjerte lidt meer — Ærlighed — Dersom det, under de Vanskeligheder, som jeg har at kjæmpe med, var mig let at skrive heldige Oder; saa kunde mange af mine Breve overtyde mig, at jeg var en

Bedrager, eller i det mindste en Egensindig — Men er det mig ikke let, som det ved den alvidende Gud ikke er, hvorfor vil da mine beste Venner ikke hjælpe mig, ved at gjøre min Stilling lidt meer poetisk? Tilgiv mig dette Spørgsmaal, kjæreste Ven, som et Overkaag, af mit altforfulde Hjerte — Oden har jeg imidlertid meer end begyndt paa — og jeg skulde være vel fornøyet med det jeg har færdigt deraf, om jeg ikke troede, altfor kjendeligt, at see mit Arbeide, min Angst-Sveed deri — Men dette maae Kjendere bedømme —

Iblant de Poster, som jeg sidst udeloed, er en meget vigtig, hvis Udeladelse, saa uskyldig som jeg vist er, dog let kunde gjøre mig mistænkt hos Dem for en Mangel af Fortroelighed; dersom ikke slig en Mangel just i dette Fald aabenbar var mig altfor skadelig — Da jeg troede mig forladt af alle mine øvrige Venner, havde min kjæreste Moltke talt for mig med StaatsSecretairen, som ved ham loed mig befale at indlevere mit Memorial — Jeg burde vist ikke forsømme dette Vink; og jeg havde allerede skrevet og bortsendt det førend jeg fik Deres sidste kjærlige Brev — Da jeg heraf saae, at mine Velyndere i Kjøbenhavn virkelig gjorde sig Umage for mig; frygtede jeg at to forskjellige Planer kunde hindre sig indbyrdes i at naae deres fellede Hensigt — Jeg skrev derfor KammerJunkeren ufortøved til desangaaende, og jeg oppebiede med den uroeligste Længsel hans Svar for at kunde berette Dem heele Sagen i sin Sammenhæng — Men mit Brev til ham blev mig uvidende i fire Dage liggende paa Humblebek — og jeg som ikke kunde begribe, hvorfor han ikke svarede mig; turde af Frygt for at synes utaknemmelig ikke opsætte det længer, at svare Dem — Men da jeg dog hvert Øyeblik haabede Brev fra Fredensborg; vilde jeg oppebie det førend jeg meldte noget om Memorialet, siden jeg dog Intet med Tydelighed eller Vished kunde sige derom, uden nærmere Efterretning —